

Μηνιαία Έκδοση

Ι.Ν. Αγ. Θεοδώρου του Τήρωνος

4524 Μοναγρούλλι, Λεμεσός

Έτος 6^ο, Αρ. Τεύχος 8^ο, Μάιος 2013

«Ο ΤΗΡΩΝ»

<http://o-tiron.blogspot.com>

**Πολλά δε θέλει ο άνθρωπος...
Χριστούγεννα κι Ανάσταση...**

Πολλά δε θέλει ο άνθρωπος
να 'ν' ήμερος να 'ναι άκακος
λίγο φαΐ λίγο κρασί
Χριστούγεννα κι Ανάσταση
κι όπου φωλιάσει και σταθεί
κανείς να μην του φτάνει εκεί
Μα ήρθαν αλλιώς τα πράματα
τον εξυπνάν χαράματα
τον παν τον φέρνουν πίσω μπρος
του τρώνε και το λίγο βιος
κι από το στόμα την μπουκιά
πάνω στην ώρα τη γλυκιά
του την επαίρνουνε κι αυτή
χαρά στους που 'ναι οι δυνατοί!
Χαρά στους που 'ναι οι Δυνατοί
γι' αυτούς δεν έχει χόρταση.

Οδυσσέας Ελύτης

Πότε αγαπούμε πραγματικά τον συνάνθρωπο;

Τὸ χειρότερο πράγμα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ὁ θάνατος: τὸ νὰ γίνω λάσπη, νὰ μεταβληθῶ σὲ σκουλήκια, σὲ πηλό! Αἰξίζει τάχα νὰ εἶναι κανεὶς ἄνθρωπος; Γιατὶ νὰ σὲ ἀγαπήσω, Θεέ μου, ἀφοῦ αὐριο θὰ μεταβληθῶ σὲ σκουλήκια καὶ πηλό;

Νά, ὅμως, πὺν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς σὲ σώζει ἀπὸ τὸν θάνατο διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του, ἐξασφαλίζει τὴν αἰώνιο ζωὴ γιὰ τὴν ψυχὴ σου καὶ τὸ σῶμα, ὅταν ἐκεῖνο θὰ ἀναστηθεῖ λαμπερό καὶ θὰ ἐνωθεῖ μὲ τὴν ψυχὴ.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκαλεῖται ὁ Μόνος Φιλάνθρωπος, ὁ μόνος ἀπὸ κατασκευῆς κόσμου μέχρι τῆς Φοβερᾶς Κρίσεως.

Μονάχα ἐκεῖνος πὺν νίκησε τὸν θάνατο εἶναι ὁ Μόνος Φιλάνθρωπος καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἀπλὲς φλυαρίες.

Καὶ οἱ κουλτούρες, οἱ πολιτισμοί, οἱ ἐπιστῆμες καὶ οἱ τέχνες; - Τὶ ἀστεῖα πράγματα! Μὰ τὶ νὰ τὴν κάνω τὴν τεχνολογία καὶ τὴν ἐπιστῆμη ὅταν μὲ μεταβάλουν σὲ σκουλήκια καὶ λάσπη;

Ἐκεῖνος εἶναι ὁ μόνος φιλάνθρωπος, αὐτὸς πὺν μὲ ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, τὸν θάνατο καὶ τὸν διάβολο. Γιατὶ ὁ διάβολος εἶναι ὁ ἐφευρέτης τῆς ἁμαρτίας καὶ μαζί μ' αὐτὴν καὶ τοῦ κακοῦ.

Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο: ἡ λύτρωση ἀπὸ τὸν θάνατο. Λέει ἡ δευτέρη μεγάλη ἐντολή: «Αγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» (Ματ. 22, 39).

Πότε αγαποῦμε λοιπὸν πραγματικὰ τὸν ἄνθρωπο; Ὅταν τὸν λυτρώνουμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία του, ἀπὸ τὴν κόλαση... αὕτὴ εἶναι ἡ γνήσια ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο.

Ἀπατᾷ ἑαυτὸν ὁποῖος νομίζει πῶς ἀγαπᾷ τὸν ἄνθρωπο ἐνῶ ἐγκρίνει τὶς ἁμαρτίες του καὶ ἀναπαύει τὰ πάθη του. Τότε ἀγαπᾷ τὸν θάνατό του καὶ ὄχι τὸν ἴδιο.

Μονάχα ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς τὸν ἄνθρωπο διὰ τοῦ Χριστοῦ -μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ καὶ τὴν δύναμή του- τότε τὸν ἀγαπᾷ ἀληθινά.

Θὰ ρωτήσῃ κάποιος: καὶ ἡ ἀγάπη τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα; Καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ συζύγου πρὸς τὴν σύζυγο; Καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν πατρίδα; Δὲν εἶναι καὶ αὐτὰ ἀγάπη; Τὰ ἀνομάζουμε βέβαια ὅλα αὐτὰ ἀγάπη ἀλλὰ εἶναι ἄραγε ἔτσι;

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν ἵχνος ἀγάπης ἐάν δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς ἡ δύναμη ἐκεῖνη μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ἀγαπᾷμε. Ἄν ὁ πατέρας δὲν ἀγαπᾷ τὰ τέκνα του μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἂν δὲν τὰ παιδαγωγεῖ στὸ ἀγαθό, ἂν δὲν τὰ ὁδηγεῖ στὸν ἴσιο δρόμο, ἂν δὲν τὰ διδάσκει νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, παρὰ μονάχα τὰ χαϊδεύει καὶ τὰ κολακεύει, τότε τὰ μισεῖ καὶ τὰ φονεύει.

Ἄν πάλι, ὁ σύζυγος ἀγαπᾷ τὴν σύζυγο μονάχα σαρκικά, γίνεται ὁ φονιάς τῆς. Ἔτσι συμβαίνει μὲ κάθε γήινη, σαρκική ἀγάπη.

Πόσο λάθος εἶναι
να θεωρήσεις τὴν
ἀγάπη ἀπλὰ ἓνα
συναίσθημα!
Στὴν
πραγματικότητα
εἶναι ἓνας τρόπος
να ὑπάρχεις μέσα
στον κόσμο!
Ἐνας τρόπος να
δεις τὸν εαυτό σου
καὶ τοὺς ἄλλους!

David R. Hawkins

Ἅγιος Ιουστίνος Πόποβιτς

Πηγή: orthodoxfathers.com

Χρειασθήκαμε Θεό που γαρρώθηκε και πέθανε, για να ζήσουμε

Αν είσαι Σίμων Κυρηναίος, σήκωσε το σταυρό και ακολούθησέ Τον. Αν σταυρωθείς μαζί Του ως ληστής, γνώρισε τον Θεό σαν ευγνώμων δούλος. Αν κι Εκείνος λογιόσθηκε με τους ανόμους για χάρη σου και την αμαρτία σου, γίνε συ έννομος για χάρη Εκείνου. Προσκύνησε Αυτόν που κρεμάστηκε στο σταυρό για σένα, έστω κι αν κρέμεσαι κι εσύ. Κέρδισε κάτι κι απ' την κακία. Αγόρασε τη σωτηρία με το θάνατο. Μπες με τον Ιησού στον Παράδεισο, ώστε να μάθεις από τι έχεις ξεπέσει. Δες τις εκεί ομορφιές. Άσε το ληστή που γογγύζει, να πεθάνει έξω μαζί με τη βλασφημία του. Κι αν είσαι Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας, ζήτησε το σώμα απ' το σταυρωτή. Ας γίνει δικό σου αυτό που καθάρισε τον κόσμο. Κι αν είσαι Νικόδημος, ο νυκτερινός θεοσεβής, ενταφίασέ Τον με μύρα. Κι αν είσαι κάποια Μαρία ή η άλλη Μαρία ή η Σαλώμη ή η Ιωάννα, δάκρυσε πρωί-πρωί. Δες πρώτη την πέτρα σηκωμένη, ίσως δε και τους αγγέλους κι αυτόν τον ίδιο τον Ιησού. Πες κάτι, άκουσε τη φωνή. Αν ακούσεις «Μη μ' αγγίζεις», στάσου μακριά, σεβάσου τον Λόγο, αλλά μη λυπηθείς. Γιατί ξέρει σε ποιους θα φανερωθεί πρώτα. Καθιέρωσε την Ανάσταση. Βοήθησε την Εύα, που 'πεσε πρώτη, και πρώτη να χαιρετήσει τον Χριστό και να το ανακοινώσει στους μαθητές. Γίνε Πέτρος ή Ιωάννης. Σπύρσε στον τάφο, τρέχοντας

μαζί ή προπορευόμενος, συναγωνιζόμενος τον καλό συναγωνισμό. Κι αν σε προλάβει στην ταχύτητα, νίκησε με το ζήλο σου, όχι παρασκύβοντας στο μνημείο, αλλά μπαίνοντας μέσα. Κι αν σαν Θωμάς χωρισθείς απ' τους συγκεντρωμένους μαθητές, στους οποίους εμφανίζεται ο Χριστός, όταν Τον δεις, μην απιστήσεις. Κι αν απιστήσεις, πίστεψε σ' αυτούς που στο λένε. Κι αν ούτε και σ' αυτούς πιστέψεις, δείξε εμπιστοσύνη στα σημάδια των καρφιών. Αν κατεβαίνει στον Άδη, κατέβα μαζί Του. Γνώρισε και τα εκεί μυστήρια του Χριστού, ποιο είναι το σχέδιο της διπλής

καταβάσεως, ποιος είναι ο λόγος της: απλώς σώζει τους πάντες με την εμφάνιση Του ή κι εκεί ακόμα αυτούς που τον πιστεύουν;

Τώρα δε είμαστε αναγκασμένοι ν' ανακεφαλαιώσουμε το λόγο ως εξής: Δημιουργηθήκαμε, για να ευεργετηθούμε. Ευεργετηθήκαμε, επειδή δημιουργηθήκαμε. Μας δόθηκε ο Παράδεισος, για να ευτυχήσουμε. Λάβαμε εντολή, για να ευδοκιμήσουμε με τη διαφύλαξή της, όχι γιατί ο Θεός αγνοούσε αυτό που θα γινόταν, αλλά γιατί νομοθετούσε το αυτεξούσιο. Απατηθήκαμε, γιατί μας φθόνησαν. Ξεπέσαμε, γιατί παραβήκαμε την εντολή. Είμαστε αναγκασμένοι σε νηστεία, γιατί δε νηστεύσαμε, καθώς εξουσιασθήκαμε απ' το δένδρο της γνώσης. Γιατί ήταν παλιά η εντολή και σύγχρονη με μας, σαν κάποια διαπαιδαγώγηση της ψυχής και σωφρονισμό απ' τις απολαύσεις. Τη λάβαμε εύλογα, για να απολαύσουμε με την τήρησή της αυτό που χάσαμε με τη μη διαφύλαξή της. Χρειασθήκαμε Θεό που σαρκώθηκε και πέθανε, για να ζήσουμε. Νεκρωθήκαμε μαζί Του, για να καθαρισθούμε. Αναστηθήκαμε μαζί Του, επειδή μαζί Του και νεκρωθήκαμε. Συνδοξασθήκαμε, επειδή συναναστηθήκαμε.

Είναι πολλά μεν λοιπόν τα θαύματα της τότε εποχής: Θεός που σταυρώνεται, ήλιος που σκοτίζεται και πάλι ανατέλλει (γιατί έπρεπε και τα κτίσματα να συμπάσχουν με τον Κτίστη). Καταπέτασμα που σχίζεται, αίμα και νερό που χύνεται απ' την πλευρά (το μεν αίμα, γιατί ήταν άνθρωπος, το δε νερό γιατί ήταν πάνω απ' τον άνθρωπο). Γη, που σειεται, πέτρες που σχίζονται για χάρη της πέτρας (που είναι ο Χριστός), νεκροί που ανασταίνονται, ως επιβεβαίωση της τελευταίας και κοινής αναστάσεως. Τα σημεία δε στον τάφο, τα μετά τον τάφο, ποιος θα μπορούσε επάξια να τα υμνήσει; Τίποτε δε δεν υπάρχει σαν το θαύμα της σωτηρίας μου: λίγες σταγόνες αίματος αναπλάθουν τον κόσμο όλο και γίνονται σαν χυμός γάλακτος για όλους τους ανθρώπους, που συνδέουν και συνάγουν εμάς σε μια ενότητα.

Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου

Λόγος ΜΕ' Εις το Πάσχα, Εκδόσεις Αποστολική Διακονία

Η ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ.

του (+) μητροπολίτη Σουρόζ Anthony Bloom

Ο τρόπος αντιμετώπισης του δικού μας θανάτου διαφοροποιείται στον καθένα μας ανάλογα με την ηλικία και τις περιστάσεις. Σκεφτείτε τα παιδιά που ακούν τη λέξη «θάνατος» και είτε έχουν μία ασαφή ιδέα γι' αυτόν, είτε ίσως έχουν χάσει έναν ή και τους δύο γονείς τους, και πενθούν μέσα στην μοναξιά: η απώλεια είναι που χαρακτηρίζει την αντίληψη τους για το θάνατο, όχι ο ίδιος ο θάνατος. Τα περισσότερα παιδιά -τα περισσότερα αγόρια σίγουρα- έχουν παίξει, σε κάποιες φάσεις της ζωής τους, παιχνίδια πολέμου: «Σε πυροβόλησα. Είσαι πεθαμένος. Πέσε κάτω.»

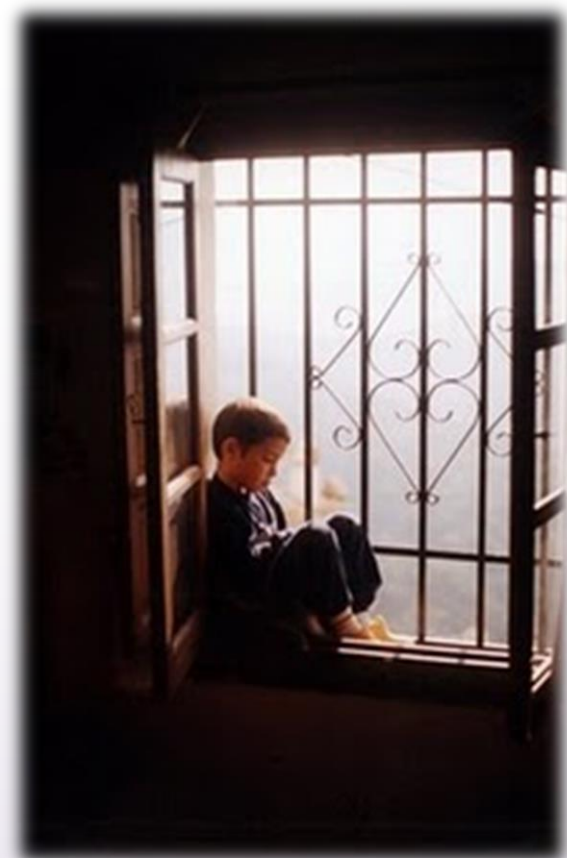
Και το παιδί ξαπλώνει κάτω κι εκείνη τη στιγμή γνωρίζει συναισθηματικά, αλλά μέσα στην ασφάλεια του παιχνιδιού, ότι είναι νεκρό, πράγμα που σημαίνει πως δεν έχει δικαίωμα να παίζει, να τρέξει ή να κινηθεί. Πρέπει να μείνει ξαπλωμένο μ' ένα συγκεκριμένο τρόπο. Η ζωή συνεχίζεται τριγύρω του, αλλά εκείνο δεν αποτελεί πια μέρος της, μέχρι τη στιγμή που αυτό του φαίνεται πια πολύ, και πετάγεται πάνω λέγοντας: «Βαρέθηκα να είμαι πεθαμένος. Σειρά σου τώρα».

Αυτή είναι πολύ σημαντική εμπειρία, διότι το παιδί μέσα απ' αυτή ανακαλύπτει ότι μπορεί να είναι ξένο προς τη ζωή κι ωστόσο, όλο αυτό είναι ένα παιχνίδι και διαθέτει την ασφάλεια που τα παιχνίδια διαθέτουν. Μπορεί να τελειώσει ανά πάσα ώρα και στιγμή με αμοιβαία συμφωνία, αλλά το παιδί όλο και κάτι θα έχει διδαχθεί. Θυμάμαι πριν πολλά χρόνια, ένα υπερβολικά ευαίσθητο παιδί σε κάποια από τις κατασκηνώσεις μας, το οποίο βίωνε το παιχνίδι αυτό με τέτοια ένταση που δεν το άντεχε. Έτσι έπαιξα ένα ολόκληρο παιχνίδι μαζί του, ώστε μέσα από το κρυφό και το κυνηγητό του πολεμικού παιχνιδιού, να μπορέσει να εισέλθει μέσα σ' αυτή την εμπειρία. Γι' αυτόν, δεν ήταν παιχνίδι ήταν πολύ αληθινό.

Η εισαγωγή ενός παιδιού στο ζήτημα του θανάτου μπορεί να γίνει με τρόπο τερατώδη και να το οδηγήσει στη νοσηρότητα, ή αντιθέτως μπορεί να γίνει με τρόπο σωστό και υγιή. Το παράδειγμα που ακολουθεί είναι αληθινό, όχι φανταστικό. Μία ηλικιωμένη κυρία, πολυαγαπημένη γιαγιά, πέθανε μετά από μακροχρόνια και οδυνηρή ασθένεια. Με κάλεσαν να έρθω στο σπίτι και όταν κατέφθασα, διαπίστωσα πως τα παιδιά είχαν απομακρυνθεί.

Οι γονείς μου εξήγησαν: «Δεν θα μπορούσαμε να επιτρέψουμε στα παιδιά να μείνουν σ' ένα σπίτι όπου υπάρχει νεκρός». «Γιατί όχι;» τους ρώτησα. «Διότι γνωρίζουν τι σημαίνει θάνατος», αποκρίθηκαν. «Και τι σημαίνει θάνατος;», ξαναρώτησα. «Είδαν στον κήπο τις προάλλες ένα κουνέλι κομματιασμένο από τις γάτες επομένως γνωρίζουν τι είναι ο θάνατος». Αντίπα λοιπόν πως αν αυτή ήταν η εικόνα του θανάτου που είχαν τα παιδιά, τότε ήταν καταδικασμένα για πάντα να κατακλύζονται από μία αίσθηση τρόμου, κάθε φορά που θα ακούν την λέξη «θάνατος», κάθε φορά που θα παρακολουθούν ένα μνημόσυνο, κάθε φορά που θα βλέπουν ένα φέρετρο - ανείπωτος τρόμος κρυμμένος σ' ένα ξύλινο κουτί.

Μετά από μακρά συζήτηση, κατά την οποία οι γονείς μου είπαν πως τα παιδιά θα ήταν καταδικασμένα σε νευρική καταρράκωση αν τους επιτρεπόταν να δουν την γιαγιά τους, και πως η πνευματική τους κατάσταση θα ήταν δική μου ευθύνη, έφερα τα παιδιά πίσω. Η πρώτη τους ερώτηση ήταν: «Τι συνέβη, πραγματικά, στη γιαγιά;». Τους απάντησα το εξής: «Θυμάστε που η γιαγιά σας, επανειλημμένα στο παρελθόν, είχε πει πως λαχταράει να ξανασμίξει με τον άντρα της στην Βασιλεία του Θεού, όπου εκείνος είχε ήδη πάει; Αυτό της συνέβη τώρα». «Οπότε είναι ευτυχισμένη;», με ξαναρώτησε το ένα απ' τα παιδιά. «Ναι», αποκρίθηκα.

Στη συνέχεια, πήγαμε στο δωμάτιο όπου κείτονταν η γιαγιά. Η γαλήνη εκεί ήταν υπέροχη. Η ηλικιωμένη γυναίκα, που το πρόσωπο της ήταν ρημαγμένο από τα τελευταία χρόνια της οδύνης, κείτονταν απόλυτα γαλήνια και ήρεμη. Ένα απ' τα παιδιά είπε: «Ωστε αυτός είναι ο θάνατος». Και το άλλο είπε: «Τι όμορφα!» Αυτές είναι δύο όψεις της

ίδιας εμπειρίας. Θα επιτρέψουμε στα παιδιά να δουν το θάνατο μέσα από την εικόνα του κατακρεουργημένου στον κήπο από τις γάτες μικρού κουνελιού, ή θα τους αφήσουμε να δουν τη γαλήνη και την ομορφιά του θανάτου;

Στην Ορθόδοξη Εκκλησία, φέρνουμε τον πεθαμένο στο ναό όσο γρηγορότερα μπορούμε. Προσευχόμαστε υπό την παρουσία ενός ξεσκεπάστου φερέτρου. Ενήλικες και παιδιά το πλησιάζουν. Ο θάνατος δεν είναι κάτι που πρέπει να αποκρυφτεί είναι κάτι απλό, είναι μέρος της ζωής. Και τα παιδιά μπορούν να δουν το πρόσωπο του συχωρεμένου και την ειρήνη που το έχει επισκιάσει. Ασπαζόμαστε τη σορό. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, σ' αυτό το σημείο, να προειδοποιούμε τα παιδιά πως όταν θα ασπαστούν το μέτωπο του συχωρεμένου ανθρώπου -το μέτωπο που ήταν πάντοτε ζεστό- αυτό θα είναι τώρα κρύο. «Αυτό είναι το σημάδι του θανάτου», μπορούμε να τους πούμε. Η ζωή συνεπάγεται θερμότητα. Ο θάνατος είναι ψυχρός. Κι έτσι, το παιδί δεν τρομοκρατείται γιατί έχει εμπειρία θερμών και ψυχρών πραγμάτων, και καθετί απ' αυτά έχει τη δική του φύση, το δικό του νόημα.

Αυτές οι πρώτες εντυπώσεις, καθορίζουν τον τρόπο που αντιμετωπίζουμε αργότερα το θάνατο.

Από το βιβλίο «Ο Θάνατος ως κέρδος» εκδόσεις Εν πλω, 2006

Η ΛΪΠΗ ΕΞΑΝΤΛΕΪ ΤΙΣ ΨΥΧΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΕΣ ΜΑΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

-Γέροντα, συχνά μου πονάει το στομάχι και δυσκολεύομαι να ανταποκριθώ στα πνευματικά μου καθήκοντα.

-Εσύ κάθεσαι και συζητάς με τους λογισμούς σου, τα βλέπεις όλα μαύρα και βασανίζεσαι χωρίς λόγο έτσι τσακίζεσαι ψυχικά και σωματικά.

Έπειτα από ένα τέτοιο τσάκισμα πονάει και το στομάχι, και πού να βρεθεί μετά κουράγιο για πνευματικά; Μπορεί να πάρεις κάτι και να σου περάσει το στομάχι, αλλά, αν δεν λείψει η στενοχώρια, πάλι θα πονέσει.

Μη δέχεσαι τους λογισμούς που σε απογοητεύουν, για να μην αχρηστέψεις τα δώρα που σου έχει δώσει ο Θεός. Όσο θα τοποθετείσαι σωστά, τόσο θα γαληνεύεις και θα ηρεμείς, και τόσο η υγεία σου θα καλυτερεύει και δε θα έχεις ανάγκη από φάρμακα.

Η στενοχώρια αφοπλίζει τον άνθρωπο. Του ρουφάει όλο το μεδούλι των ψυχικών και σωματικών του δυνάμεων και δεν τον αφήνει να κάνει τίποτε. Δηλητηριάζει την ψυχή και φέρνει ανωμαλίες και στο σώμα. Χτυπάει στα πιο ευαίσθητα μέρη του σώματος και εξασθενεί τον άνθρωπο με το άγχος που δημιουργεί.

Το δηλητηρίασμα από την πίκρα μπορεί να καταβάλει τελείως όχι μόνον έναν ευαίσθητο οργανισμό αλλά και γερούς οργανισμούς. Μια αδελφή εδώ ξέρετε τί δυνατότητες έχει; Μπορεί να κάνει πολύ καλή πνευματική εργασία, και στις δουλειές είναι σπύρτο!

Όλο το μοναστήρι μπορεί να το φέρει βόλτα, αλλά, επειδή την πιάνει αυτό το τσάκισμα από την στενοχώρια, δεν μπορεί να κάνει τίποτε χαραμίζεται. Κι έτσι αχρηστεύεται μια γερή μηχανή.

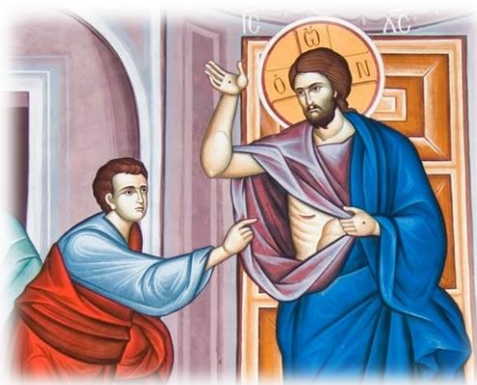

Mirra Mirshahidi

Από το βιβλίο: «ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ ΛΟΓΟΙ Ε' ΠΑΘΗ ΚΑΙ ΑΡΕΤΕΣ»

"Να εξετάζεις την εργασία κάθε ημέρας, σύγκρινε την με την προηγούμενη εργασία και βιάσου να βελτιωθείς. Να προοδεύεις στις αρετές, ώστε να πλησιάζεις τη ζωή των αγγέλων",

Μέγας Βασίλειος

«Εάν δεν δω, δεν πιστεύω!»

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Η «απιστία» του αποστόλου Θωμά εκφράζει τον πόθο του ανθρώπου, όπου γης, να «ψηλαφίσει» τον άορατο και άπιαστο Θεό. Ποιος μπορεί ν' αρνηθεί την ανθρώπινη ανάγκη που ζητά τη ζωντανή, αισθητή παρουσία του Θεού, κυρίως σε οριακές καταστάσεις της ζωής του;

Η απαίτηση του αποστόλου Θωμά να δει, να ψηλαφίσει, να βεβαιωθεί, όπως οι άλλοι απόστολοι, γι' αυτό που άλλωστε θα καλείτο αύριο να κηρύξει «έως εσχάτου της γης», δεν ήταν δικαιολογημένη; Γιατί να στηρικτεί μόνο στην εμπειρία των άλλων χωρίς ο ίδιος να γνωρίζει εμπειρικά;

Ασφαλώς, το να θέλει ο καθένας μας να έχει τη δική του προσωπική εμπειρία γι' αυτό που οι άλλοι του βεβαιώνουν δεν είναι επιλήψιμο. Δεν μπορείς σε όλη σου τη ζωή να γνωρίζεις θεωρητικά αυτά που κατ' εξοχήν είναι βιώματα. Μήπως δεν ήλθε και για μας ο Χριστός στη γη; Δεν είμαστε και 'μεις παιδιά του ουράνιου Πατέρα; Δεν σταυρώθηκε και αναστήθηκε για τον κάθε άνθρωπο ο Κύριος και Θεός μας;

Δεν είναι αυτή η ανάγκη, η «απαίτηση», το πρόβλημα ούτε του αποστόλου Θωμά ούτε και το δικό μας. Το πρόβλημα βρίσκεται στον τρόπο που θέλουμε να Τον δούμε, να Τον ακούσουμε, να Τον αγγίξουμε, ως να μην αναστήθηκε.

Μετά την Ανάστασή Του ο Χριστός έχει για πάντα το άφθαρτο σώμα. Αυτό που δεν περιορίζεται από τους νόμους της φύσεως, δεν έχει ανάγκες που έχει το φθαρτό ούτε βέβαια γνωρίζεται με τις αισθήσεις. Γι' αυτό και δεν οράται ούτε ψηλαφάται όπως εκείνο.

Όλοι όσοι Τον πίστεψαν, μέχρι θυσίας και μαρτυρίου ποικίλων μορφών, δεν είχαν απόδειξη της Ανάστασής Του. Κι όμως Τον πίστεψαν! Είχαν την ιδιαίτερη εμπειρία της ζωντανής παρουσίας Του, όχι ως ψευδαίσθηση ούτε ως ψυχολογική ανάγκη, αλλά ως δυνατή αποκάλυψη. Γιατί, πράγματι, κανείς δεν μπορεί να θυσιάσει τον εαυτό του ή κάτι από τον εαυτό του, αν δεν είναι σίγουρος ότι ο Σταυρωθείς «επί Ποντίου Πιλάτου» αναστήθηκε κι άρα είναι ζωντανός εις αιώνας.

Με το ζωντανό Θεό διαλέγεσαι, συγκρούεσαι, ερωτεύεσαι, Τον πιστεύεις και Τον ακολουθείς ή Τον απορρίπτεις και Τον αρνείσαι. Γιατί είναι πρόσωπο ελεύθερο κι όχι ιδέα ή φιλοσοφία. Ο Ιησούς Χριστός αποκαλύπτεται σ' όσους στο βάθος της καρδιάς τους Τον αναζητούν και Τον θέλουν. Στους αδιάφορους, μεμψίμοιρους, σκληρούς και εγωκεντρικούς, δεν μπορεί να έλθει, γιατί δεν Τον θέλουν.

Δεν έχει σημασία τι λέει ή τι κάνει κάποιος για να του αποκαλυφθεί ο Χριστός ως ζωντανό πρόσωπο. Σημασία έχει το βάθος της καρδιάς, το οποίο βλέπει ο Θεός και πορεύεται προς συνάντηση.

Έτσι, η «απαίτηση» να δούμε και να πιστέψουμε, αν κρύβει πόθο γνήσιο και ειλικρινή, θα κάνει τον Αναστάντα να έλθει για να πληροφορήσει την καρδιά μας για την ύπαρξη, την παρουσία, την αγάπη Του. Όχι με τις αισθήσεις που μπορεί και να ξεγελούν, αλλά διά της άλλης οδού. Εκείνης της Αναστάσιμης εμπειρίας, της μοναδικής και ουσιαστικής, που βεβαιώνει ότι «ανέστη ο Κύριος όντως».

<http://isagiastriados.com/>

«Υπὲρ τοῦ πατρὸς καὶ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, παντὸς τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.»

Αφού προσευχηθήκαμε για τον οίκο του Θεού και για εκείνους που μπαίνουν σ' αυτόν με πίστη και ευλάβεια, τώρα ζητάμε από τον Κύριο να σκεπάσει με τη θεοποιό χάρι Του τους λειτουργούς των Αγίων Μυστηρίων. Στην πρώτη τέλεση του ευχαριστιακού Μυστηρίου λειτουργός ήταν ο αυτουργός της σωτηρίας μας Δεσπότης Χριστός. Μετά την Ανάληψη Του, τη θέση Του στην ευχαριστιακή Σύναξη πήραν οι Δώδεκα και στη συνέχεια οι Επίσκοποι, που αυτοί χειροτόνησαν. Όταν, με την άροδο του χρόνου, οι τοπικές εκκλησίες αυξήθηκαν, άρχισε να δίνεται από τους Επισκόπους στους πρεσβύτερους η εντολή να ιερουργούν κι έτσι ο λειτουργός είναι ο διάδοχος του Χριστού. Κάθεται «επί της Χριστού καθέδρας... ίνα την αυτού Εκκλησίαν ευσεβώς οικονομή».

Στο πρόσωπο του Επισκόπου βλέπουμε τον ίδιο τον Χριστό: «τὸν οὖν ἐπίσκοπον δῆλον ὅτι ὡς αὐτὸν κύριον δεῖ προσβλέπειν». Η παρουσία του επισκόπου στη θεία Λειτουργία ή η συγκατάθεση του για τη τέλεση της, είναι βεβαίωση γνησιότητας του μυστηρίου. Ο Άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος λέει: «Να θεωρείται ἐγκυρη, η ευχαριστία εκείνη η οποία γίνεται από τον επίσκοπο ή από εκείνον που του έχει αναθέσει αυτός»

Ο Αρχιερέας είναι και ο Απεσταλμένος του Χριστού: η εικόνα του Χριστού, ο διάδοχος των Αγίων Αποστόλων. Έρχεται μέσα στον Οίκο του Θεού για να εργασθεί το έργο του Χριστού: να οδηγήσει το χαμένο πρόβατο στο άγιο θυσιαστήριο, στο θρόνο του Θεού. Το άμφιο που διακρίνει τον επίσκοπο από τον πρεσβύτερο ονομάζεται ωμοφόριο και συμβολίζει την σωτηρία και ανάκληση του πλανηθέντος προβάτου.

Μεγάλη είναι η σημασία των 7 ἐγκυρων επιστολών του αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου. Ο 2ος αυτός Επίσκοπος Αντιοχείας, γνώρισε τους Αποστόλους και τους Προφήτες της πρώτης Εκκλησίας, και ήταν ο άμεσος διάδοχος της Αποστολικής Διαδοχής. Οι επιστολές του, μας πληροφορούν για τη διοικητική διάρθρωση της Εκκλησίας κατά τα πρώτα μετα-αποστολικά χρόνια. Και έτσι τεκμηριώνεται και από ιστορική πηγή, ο Ορθόδοξος Επισκοπικός θεσμός, προς μεγάλη εντροπή των Προτεσταντών, που αρνούνται τη Θεόδοτη Επισκοπική εξουσία. Και στην επιστολή αυτή, είναι επίσης εμφανής ο ρόλος του Επισκόπου, ως κέντρο της ενότητας της Εκκλησίας, στον οποίο πρέπει να υποτάσσονται τα μέλη της τοπικής Εκκλησίας, για να "ζουν κατά Ιησούν Χριστόν". Παρατηρούμε σε αυτή την επιστολή και τους τρεις βαθμούς της Ιεροσύνης ήδη διαμορφωμένους: Επισκόπους "εις τύπον Θεού Πατρός", Πρεσβύτερους "ως συνέδριον Θεού" και Διακόνους, για τους οποίους ξεκαθαρίζεται ότι είναι διάκονοι ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ Ιησού Χριστού. Χωρίς αυτούς, "Εκκλησία δεν ονομάζεται". Έχουμε λοιπόν μια κατατοπιστική περιγραφή της Ιεροσύνης ως προς τα μυστήρια.

“ΟΙ ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΣΑΗΕΝΤΟΛΟΓΙΑΣ”

Από το περιοδικό «Διάλογος» Τεύχος 69

«Πολλά μέλη της σέκτας έχουν υπογράψει συμβόλαια ενός δισεκατομμυρίου (!) ετών να υπηρετούν την Σαηεντολογία», γράφει η Ράϊτμαν, προσθέτοντας πως «στους όρους του συμβολαίου είναι να προσφέρουν στην «εκκλησία της Σαηεντολογίας» και τα ίδια τους τα παιδιά, πριν ακόμη τελειώσουν το δημοτικό σχολείο. Όταν τα παιδιά θα μπουν στους κόλπους της οργάνωσης, τότε κάθε τους κίνηση και δραστηριότητα θα επιτηρείται στενά από τα ανώτερα στελέχη. Τα παιδιά παραμένουν στις κεντρικές εγκαταστάσεις της οργάνωσης και έχουν δικαίωμα να επισκεφτούν τους γονείς τους στο πατρικό τους μόλις 1-2 φορές ετησίως και μόνο για ένα 24ωρο. Είναι χαρακτηριστικό πως ούτε οι ίδιοι οι γονείς δεν μπορούν να το αλλάξουν αυτό, αφού με μια πιθανή αντίρρησή τους βάζουν σε κίνδυνο το ίδιο τους το μέλλον μέσα στην οργάνωση». Με τέτοιες δηλώσεις πως να νιώθει άνετα για το μέλλον της κόρης της η πρώην κυρία Κρουζ;

Φυσικά το βιβλίο αναφέρεται κατά κόρον στη σχέση του 50χρονου ηθοποιού με την «εκκλησία», στην οποία μνήθηκε το 1986 από την τότε σύζυγό του, Μίμι Ρότζερς.

«Γνωρίζω ανθρώπους που ανέλαβαν να τον κατηχήσουν (τον Κρουζ) και να τον ετοιμάσουν για τη μύηση», συμπληρώνει η -αυόπτης μάρτυρας- Νάνσι Μάνι, πρώην μέλος της οργάνωσης, η οποία δούλεψε με πολλούς διάσημους κατά τη μύησή τους, μιλώντας για τακτικές «πλύσης εγκεφάλου». «Τα πάντα ήταν απολύτως ενορχηστρωμένα και προμελετημένα. Ο Κρουζ είχε τότε ένα πρόβλημα στην ανάγνωση, για το λόγο αυτό ήταν πάντα παρόν ένα ανώτερο στέλεχος (της οργάνωσης). Το επίπεδο της χειραγώγησης που υπέστη(ο Κρουζ) ήταν απίστευτο», επισημαίνει η Μάνι.

Στο βιβλίο αναφέρεται επίσης πως ο Κρουζ έχει πειστεί από τους επικεφαλής της Σαηεντολογίας ότι διαθέτει ισχυρές τηλεκινητικές και τηλεπαθητικές δυνάμεις: «Τον έχουν πείσει πως διαθέτει τη δύναμη να ελέγχει τη συμπεριφορά και τη σκέψη των άλλων, πως μπορεί να μετακινήσει άψυχα αντικείμενα με τη σκέψη του, να βγαίνει από το σώμα του όποτε το επιθυμεί και να ελέγχει τη συμπεριφορά ζώων και ανθρώπων», συμπληρώνει η Ράϊτμαν, καταλήγοντας ωστόσο στο συμπέρασμα πως «η Σαηεντολογία δεν πρόκειται για θρησκεία αλλά για μια μεγάλη μπίζνα».

«Οι Σαηεντολόγοι εκπαιδεύονται πρωταρχικώς ως πωλητές, να διαφημίζουν τα προϊόντα τους και τη θρησκεία τους στον έξω κόσμο», τονίζεται στο «Inside Scientology», με την επισήμανση πως «πολλά μέλη της σέκτας (με τα οποία μίλησε η συγγραφέας) είναι φοβισμένα καθώς βασική τακτική της Σαηεντολογίας είναι να σε αναγκάζει να εξομολογηθείς τα πάντα για τη ζωή σου. Σε κρατάνε γνωρίζοντας τα πάντα για τους πάντες».

Παγκύπρια Ένωση Γονέων
Pancypryan Parents Union

για την προστασία του Ελληνορθόδοξου Πολιτισμού της Οικογένειας και του Ατόμου
for the protection of the Greek Orthodox Culture, the Family and the Individual

<http://www.ppu.org.cy>

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΗΜΩΝ

Ένας επίσκοπος, περιοδεύοντας στην επαρχία του, έφθασε ένα Σάββατο βράδυ σ' ένα χωριό. Πρώτη φορά περνούσε από εκεί. Τον φιλοξένησε ο πρόεδρος του χωριού και σε λίγο ο επίσκοπος ζήτησε να δη τον ιερέα.

- Είναι στο χωράφι, του είπαν, δεν ήρθε ακόμα.

Ύστερα από αρκετή ώρα παρουσιάστηκε μπροστά του ο Ιερέας, ντυμένος βέβαια με τα ρούχα της δουλείας και καταλαβαίνετε σε ποια κατάσταση ήταν. Δεν έμεινε ευχαριστημένος ο δεσπότης τον ήθελε πιο ευπρεπισμένο.

Την άλλη μέρα ήταν Κυριακή. Ετοιμάσθηκε ο ιερέας για τη Θεία Λειτουργία. Ο επίσκοπος, ο οποίος θα παρευρίσκετο στη Θεία Λειτουργία, θα την παρακολουθούσε στην αρχή από τον επισκοπικό θρόνο και εν συνεχεία από το Ιερό Βήμα. Θα εύρισκε ασφαλώς πολλά λάθη σ' εκείνον τον αγροίκο παπά!

Παράδοξο όμως! "Όταν ο παππούλης "έβαλε" "Ευλογημένη ή Βασιλεία...", σκεπάστηκε από ουράνιο φως, πού τον θέρμαινε και τον λάμπρυνε ολόκληρο, χωρίς να τον καίει... κι αυτό συνεχίσθηκε μέχρι το "Δι ευχών"!

Αφού μοίρασε Αντίδωρο ο ιερέας στους εκκλησιαζόμενους χριστιανούς του χωριού και τελείωσε, πέρασε μέσα στο Ιερό Βήμα.

Ο δεσπότης πήγε κοντά του, έπεσε στα γόνατα και ζήτησε συγχώρηση για την κατάκριση, πού έκανε μέσα του γι' αυτόν, και τον παρεκάλεσε να τον ευλόγησι.

Ο απλοϊκός εκείνος ιερέας σάστισε. Πως είναι δυνατόν, λέει, ο ανώτερος να ευλογηθεί από τον κατώτερο του; Συ ευλόγησε με, άγιε δέσποτα!

Αδύνατον να ευλογήσω εκείνον, πού στέκεται μέσα στη θεϊκή άκτιστη φλόγα, όταν ιερουργεί στο πανάγιο Θυσιαστήριο! "Το έλαττον υπό του κρείττονος ευλογείται", απάντησε ο δεσπότης, κι ο ιερέας ρώτησε:

Υπάρχει, τάχα, Σεβασμιότατε, δεσπότης ή παπάς, πού να τέλη τη Θεία Λειτουργία και να μην κυκλώνεται από ουράνιο φως;

Αυτή ήταν ή απορία του ιερέως, του απλοϊκού εκείνου παππούλη. Τι να απάντηση ο επίσκοπος σ' εκείνον τον ιερέα, πού έβλεπε το υπερφυσικό σαν το πλέον φυσικό πράγμα μέσα στη Θεία Λατρεία; Γι αυτό θαύμασε και την καθαρότητα, και την ταπείνωση και την αγιότητα εκείνου του Ιερέως από το χωριό και έφυγε ωφελημένος και διδαγμένος.

« Εμπειρίες κατά την Θεία Λειτουργία », πρωτοπ. Στέφανος Αναγνωστόπουλος

Ήταν από τις πιο συγκλονιστικές εξομολογήσεις που άκουσα στη διάρκεια της ιατρικής μου προσφοράς. Παρ' όλο που πέρασαν από τότε αρκετά χρόνια, θαρρώ πως ακόμη ακούω τη φωνή της κυρίας Σοφίας Κ. να μου διηγείται το πώς σώθηκε από τον αφανισμό το πέμπτο (5ο) της παιδί:

«Είχα τέσσερα παιδιά, γιατρέ, και τα οικονομικά μας ήσαν άθλια. Η πίστη μου στο Θεό δεν έφτασε, για να με κάνει να κλείσω τ' αυτιά μου στις υποδείξεις προθύμων "συμβούλων" και αποφάσισα να πάω στο γυναικολόγο μου για τα "περαιτέρω".

Μα το ίδιο βράδυ, προτού με πάρει καλά - καλά ο ύπνος είδα μια σοβαρή ανθρώπινη μορφή να με πλησιάζει, να με πιάνει από το χέρι και να με οδηγεί σ' ένα τοπίο μαγευτικό. Θαύμαζα τις ομορφιές και απολάμβανα τις ευωδίες του τοπίου αυτού, όταν ξαφνικά αντιλήφθηκα μια αστραπιαία σκηνή, που μ' έκανε να νοιώσω φρίκη: Δεκάδες, εκατοντάδες παιδιά με το κεφάλι να κρέμεται κομμένο από το λαιμό, κείτονταν στο πράσινο γρασίδι. Κι είχαν στη χλωμή τους όψη κάτι σαν παραάπονο και κάτι σαν κλάμα.

Απορημένη γύρισα στο συνοδό μου και ρώτησα:

-Ποια είναι τα δυστυχισμένα αυτά πλάσματα, που με την εμφάνισή τους ασχημίζουν τον παραδεισένιο αυτό τόπο;

—Είναι αυτά που θα συντροφέψουν και το δικό σου παιδί, αν η μοίρα του είναι ίδια με τη δική τους. Είναι τα παιδιά που δεν γεννήθηκαν ποτέ!

Γύρισα το βλέμμα μου στην αντίθετη μεριά πανικοβλημένη και βλέπω ένα κοριτσάκι σε νηπιακή ηλικία, όμορφο, χαρούμενο γελαστό.

-Ποιο είναι το κοριτσάκι αυτό, που η παρουσία του δένεται τόσο γλυκά με την ομορφιά του τοπίου;

-Είναι το δικό σου το κοριτσάκι. Είναι το παιδί που ετοιμάζεσαι να θυσιάσεις στο βωμό της δικής σου ευκολίας και ξεγνοιασιάς, οδηγώντας το σε θάνατο φρικτό!...

Η όψη του παιδιού αυτού έμεινε ανεξίτηλα τυπωμένη στο μυαλό μου. Κι όταν γεννήθηκε η θυγατέρα μου κι όσο μεγάλωνε το κοριτσάκι μου, που με τέτοιο θαυμαστό τρόπο σώθηκε, έβλεπα πως δεν διέφερε σε τίποτε, μα σε τίποτε από το κορίτσι που είδα το βράδυ εκείνο, σαν όνειρο και σαν όραμα, πες καλύτερα σαν θαύμα...»!

Ορέστης Σιδηρόπουλος, ειδικός παθολόγος
(Από το περιοδ. Ο ΖΩΟΠΟΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ της Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου Κύπρου, αρ. 77-78).

ΚΥΡΙΑΚΗ	ΔΕΥΤΕΡΑ	ΤΡΙΤΗ	ΤΕΤΑΡΤΗ	ΠΕΜΠΤΗ	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	ΣΑΒΒΑΤΟ
Θεία Λειτουργία Εσπερινός Μεγάλη Εβδομάδα			1 † ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ Τῆς ἀληθείας τῶν Κύριων Ἱερεμίου προφ. Παναρέτου ἐπ. Πάφου Ἱερεμίου προφήτου, Ἰσιδώρου ὁσίου, Φιλοσόφου μάρτυρος	2 † ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ Μυστικός Δείπνος Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου Ζωῆς μ.	3 † ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Ἡ Σταύρωσις καὶ ὁ Επιτάφιος Τιμοθέου καὶ Μαρίας, Πέτρου ἐπ. Ἀργους, Ξενίας μάρτυρος Ἀχμετ νεομ.	4 † ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟ Ἡ εἰς Ἄδου Κάθοδος τοῦ Κυρίου
5 † ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ	6 † ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ Ἰωβ δίκαιου καὶ παλαιόθλου, Σαραφείμ ὁσίου Βαρβάρου μ.	7 Τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος Τιμ. Σταυροῦ Ἀκακίου, Κοδράτου κ' Μάξιμου τῶν μαρτύρων	8 † Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Ἀρσενίου τοῦ μεγάλου, Μήλη ὁσίου	9 Ἡσαΐου Προφήτου, Χριστοφύρου μάρτ., Νικολάου τοῦ ἐν Βουνεῖνις ὁσιομάρτ.	10 † Ζωοδόχου Πηγῆς Σίμωνος τοῦ Ζηλωτοῦ, Φιλαδέλφου μάρτ., Λαυρεντίου ὁσίου, Ἡσυχίου ὁμολογητοῦ	11 Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, Μωκίου, Ἀργυροῦ
12 † ΤΟΥ ΘΩΜΑ Ἐπιφανίου Κύπρου, Γερμανοῦ Κων/λεως, Θεοδώρα Κυθ., Ἰωάννου	13 † Γλυκερίας μάρτυρος, Σεργίου ὁμολογητοῦ, Πανσικαίου	14 Θεράποντος ἱερομ. ἐπισκόπου Κύπρου, Ἰσιδώρου τοῦ ἐν Χίω μάρτυρος	15 † Παχωμίου τοῦ Μεγάλου, Ἀχιλλίου ἐπ. Λαρίσης, Πανηγυρίου ὁσίου	16 Θεοδώρα ἡγιασμένης, Βησσαρίωνος, Νικολάου νεομ.	17 Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας, Ἀθανασίου Χριστ/λεως, Νικολάου Σόλωνος μ	18 Πέτρου, Διονυσίου, Ἀνδρέου, Τουλίας, Ἡρακλείου
19 † ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ Πατρικίου ἐπισκόπου Προύσας 13 μοναχῶν Καντάρας	20 Λυδίας Φιλίπ., Νικίτζα, Ἰωσήφ	21 † Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ἰσαποστόλων Χριστοφύρου Ἀντιοχείας	22 Μαρκελλοῦ καὶ Κόδρου μαρτύρων Παύλου Βλαδιμήρου	23 Μιχαὴλ ὁμολογητοῦ ἐπισκόπου Συνάδων, Μαρίας τοῦ Κλωπᾶ	24 Συμεὼν, Ἰλαρίωνος, Μελετίου, Κυριακοῦ	25 † Γ' Εὐρεσις Τιμίας Κεφαλῆς Προδρόμου, Βησσαρίωνος
26 † ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ Κάρπου καὶ Ἀλφαίου ἐκ τῶν 70, Ἀλεξάνδρου Θεσ. Συνεσίου	27 Ἑλλαδίου ἱερ., Ἰωάννου Ρώσσου Θεράποντος	28 Εὐτυχοῦς ἐπ. Μελιτινῆς, Ἐλκωνίδος μάρτ., Ἀνδρέου, Δημητρίου	29 † ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ Θεοδοσίας παρθεν. Εὐθυμίου, Υπομονῆς ὁσίας	30 Ἰσακίου, Βαρλαάμ ὁσίων	31 Ἑρμεῖου καὶ Μάγου μαρτ. Εὐσταθίου Κωνστ.	

Παρακαλῶ ὅποιος επιθυμεῖ να τελεστεῖ ἁγιασμός στο σπίτι του ἢ τρισάγιο στο κοιμητήριό του χωριοῦ να ἐπικοινωνεῖ ἐγκαιρὰ με τὸν ἱερέα τῆς κοινότητάς μας στο τηλέφωνο 99134050. Ὁ Εσπερινός κατὰ τὸ μῆνα Μάιο θα ξεκινᾷ ὥρα 6μ.μ καὶ ἡ Θ. Λειτουργία ὥρα 6:30π.μ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

- Οι ἀκολουθίες τῆς Μεγάλῃ Εβδομάδας θα ἀρχίζουν ἡ ὥρα 6:30π.μ καὶ τὸ βράδυ 7μ.μ
- Τὴν Τρίτῃ τῆς Διακαινησίμου θα λειτουργήσουμε στο παρεκκλήσιο τῶν Ἀγίων Αναργύρων.

«Ο ΤΗΡΩΝ»

Ἔτος 6^{ον} – Τεύχος 8^{ον} – Μάιος 2013

Ἰδιοκτήτης: Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος
(Μοναγρούλλι – Λεμεσός) Τηλ./Φάξ: 25632879

Εφημέριος: Πρεσβ. Γεώργιος Κόρτας, Τηλ: 99134050

Παρεκκλήσια: (α) Αγίων Αναργύρων
(β) Αγίας Παρασκευῆς

Υλικό Περιοδικού: Στα κείμενα διατηρεῖται ἡ ὀρθογραφία τῶν συγγραφέων. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν παρθεῖ ἀπὸ τὸ διαδίκτυο. Ἰδιαίτερες ευχαριστίες ἀνήκουν στο τυπογραφεῖο **Χριστάκη Χαραλάμπους**, τὸ ὁποῖο ἀνέλαβε τὰ ἐξόδα τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἰστοσελίδα Ι.Ν.Αγ. Θεοδώρου Τήρωνος: <http://o-tiron.blogspot.com/>